Мій дух знесилився, мене в дрімотну змору
Гне тлінності тягар; в уяві, як у млі,
Незборних труднощів обриви і шпилі
Підносяться і смерть мені віщують скору,
Як хворому орлу, що задивився вгору.
І все ж так солодко заплакать на землі,
Що вітру свіжого не вчую на крилі,
Піднявшись високо в передранкову пору.

Так темних дум шалена перезва
Круг серця стовплює незгоди несказанні;
Так приголомшують ці мармури-дива,
З величчям Греції змішавши грубі грані
Старого Часу, шир, де пустка вікова,
Де сонце, слави тінь і піна в океані.